

РЕШЕНИЕ

№ 33270

гр. София, 26.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **13561** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. А. А., гражданин на Сирийската арабска република, ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. И. Д. И., срещу Решение № 5446/20.11.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е нищожно на основание чл. 177, ал. 2 АПК, тъй като е постановено в противоречие със задължителните указания, дадени с Решение № 24767/18.07.2025 г. по адм. дело № 11714/2024 г. на Административен съд София-град. Жалбоподателят твърди, че при повторното произнасяне административният орган не е извършил изисканата от съда реална и задълбочена преценка на най-добрия интерес на жалбоподателя като непридружен непълнолетен, а формално е възпроизвел предходните си изводи. При условията на евентуалност се иска отмяна на решението като незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излага доводи относно положението със сигурността в С. и конкретно в провинция И., опасността от военни действия, мини и невзривени боеприпаси, както и риск от мобилизация. Оспорва и преценката на административния орган относно представения от жалбоподателя документ, издаден в С..

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, явява се лично и се представлява от адв.

И., който поддържа жалбата и моли съда да отмени решението като неправилно и незаконосъобразно по изложените в жалбата съображения. В писмени бележки, депозиран в съда на 16.06.2026 г., излага подробни съображения за основателността на жалбата.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез старши юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди оспорения административен акт.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно чл. 235, ал. 2 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. А. А. е гражданин на Сирийската арабска република, [дата на раждане] в [населено място], провинция И., арабин по народност, мюсюлманин сунит, неженен.

Производството за предоставяне на международна закрила е образувано по негова молба, подадена през 2024 г.

При проведеното на 04.09.2024 г. първоначално интервю (л. 129) жалбоподателят е заявил, че е напуснал С. по решение на семейството си поради войната и положението със сигурността. Посочил е, че е преминал през Т., след което е влязъл в Република България. Заявил е, че родителите му, двамата му братя и сестра му се намират в С.. Посочил е, че не е имал проблеми с официалните власти, не е членувал в политически партии или организации, не е участвал във въоръжени формирования, не е бил лично заплашван, арестуван или преследван поради своята етническа или религиозна принадлежност. Като опасение при бъдещо връщане е посочил общата несигурност и възможността след навършване на съответната възраст да бъде мобилизиран.

С Решение № 10781/14.10.2024 г. (л. 99) председателят на ДАБ при МС е отказал на жалбоподателя предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

По жалба на чужденеца с Решение № 24767/18.07.2025 г. (л. 75), постановено по адм. дело № 11714/2024 г. по описа на Административен съд София-град, предходното решение е отменено и административната преписка е върната на председателя на ДАБ за ново произнасяне при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона. От значение за отмяната е било положението на жалбоподателя като непридружен непълнолетен и необходимостта административният орган да извърши конкретна преценка на неговия най-добър интерес, съобразена с личното му положение и възможността за спокойно и сигурно съществуване при евентуално връщане в държавата по произход. Самият административен орган е отразил съдържанието и задължителния характер на тези указания в повторното си решение.

След връщане на преписката, на 08.10.2025 г. с жалбоподателя е проведено ново интервю (л. 65), този път в присъствието на процесуалния му представител и на социален работник. При повторното интервю са зададени въпроси както относно причините за напускане на С., така и относно семейното положение, условията в населеното място по произход, отношенията му с близките, възможната мобилизация и положението му в България.

При това интервю жалбоподателят е посочил обстоятелства, които в съществени части се различават от заявеното през 2024 г. Посочил е, че преди да дойде в България е пребивавал около

две години в С. А., където е работил, след което е бил върнат в С., престоял е там за кратък период и отново е напуснал. Дал е различни сведения и относно документа за самоличност, с който е влязъл в С. А., както и относно времето и начина на първоначалното напускане на С.. Административният орган е констатирал несъответствия и по отношение на заявеното за контрола върху населените места, в които жалбоподателят и неговото семейство са живели.

В хода на повторното административно производство е представен и документ, озаглавен „Официална справка“ (л. 62), с дата 03.09.2025 г., за който жалбоподателят твърди, че е издаден от Общинския съвет на [населено място], провинция И.. В документа са изложени общи данни за състоянието на сигурността, наличието на военни остатъци и мини, разрушени сгради, липса на основни услуги и въоръжени сблъсъци. Административният орган е изложил подробни съображения относно доказателствената му стойност и съответствието му с наличната информация за страната по произход.

По преписката е изготвен социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село (л. 60). В него е отразено, че жалбоподателят е непридружен непълнолетен, настанен в Сигурна зона на Международната организация по миграция и получава необходимата грижа и подкрепа. Отражено е неговото становище, че в С. не се чувства сигурен и се страхува за живота си. Наред с това в социалния доклад не са установени преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното му развитие, нито са изложени конкретни данни, въз основа на които връщането му в държавата по произход само по себе си да бъде определено като противоречащо на неговия най-добър интерес.

С Решение № 5446/20.11.2025 г. (л. 30) председателят на ДАБ при МС отново е отказал предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението подробно са обсъдени бежанската история, констатираните противоречия, представеният документ от С., актуалната към момента информация за страната по произход и предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Отделно на стр. 16–19 от административния акт е извършена преценка на най-добрия интерес на жалбоподателя, като са обсъдени възрастта му, семейната среда, езиковите и културните връзки, социалният доклад, заявените от него желания и възможността за събиране със семейството му.

В хода на съдебното производство жалбоподателят заявява, че неговите родители са починали след завръщането си в М., като твърди, че при придвижване в района пред тях е избухнал остатък от боеприпас. Заявява още, че няма при кого да се завърне, че районът е земеделски и е засегнат от останали боеприпаси и мини.

С оглед на тези твърдения съдът е отменил определението от 16.04.2026 г. (л. 180) си за даване ход по същество и е предоставил възможност на жалбоподателя да представи доказателства.

В съдебно заседание на 11.06.2026 г. са представени и приети два броя копия на смъртни актове, издадени от Сирийската арабска република, относно родителите на жалбоподателя. Ответникът не е възразил срещу приемането им. От представените преводи се установява, че смъртта на родителите е настъпила на 15.11.2025 г. в М..

В същото съдебно заседание ответникът представя актуална справка от 15.04.2026 г. относно

положението в С. и в провинция И., която е приета по делото.

При така установеното от фактическа страна Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 08.12.2025 г., а жалбата е подадена чрез административния орган в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, на 16.12.2025 г., от лице, което има правен интерес от оспорването, и срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146 АПК. В този обхват съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – председателя на ДАБ при МС, който съгласно чл. 48, ал. 1 от ЗУБ е компетентен да предоставя, отказва, отнема и прекратява международна закрила в Република България. Актът е постановен в писмена форма и съдържа фактическите и правните основания за издаването му. В решението са изложени данните за самоличността на чужденеца, съдържанието на бежанската му история, събраните доказателства, информацията относно държавата по произход, както и мотивите на административния орган относно липсата на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът намира за неоснователно възражението за нищожност на Решение № 5446/20.11.2025 г. Съгласно чл. 177, ал. 2 АПК актовете и действията на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила съдебно решение, са нищожни. За да е приложима тази разпоредба, следва новият административен акт да противоречи на разрешеното с влязлото в сила съдебно решение или да е постановен при неизпълнение на дадени от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Самото обстоятелство, че след връщането на преписката административният орган е достигнал отново до същия краен резултат, не обуславя нищожност, когато новото произнасяне е извършено след изпълнение на указанията и нова преценка на фактите.

В конкретния случай с Решение № 24767/18.07.2025 г. съдът не е признал по задължителен за административния орган начин наличие на материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Преписката е върната за ново произнасяне, при което административният орган е следвало да гарантира процесуалните права на непридружения непълнолетен и да извърши реална оценка на неговия най-добър интерес.

Тези указания са изпълнени.

След връщане на преписката е проведено ново интервю в присъствието както на процесуален представител, така и на социален работник, изготвен е социален доклад, събрана е нова информация относно държавата по произход и е извършена самостоятелна оценка на най-добрия интерес на детето. В оспореното решение този въпрос не е разгледан формално или само чрез

позоваване на принципа за запазване целостта на семейството, а са обсъдени социалният доклад, семейното положение, желанията на жалбоподателя, неговата възраст, културна и езикова среда, условията в държавата по произход и евентуалните последици от връщането му.

Този начин на провеждане на повторното производство съответства и на изискванията, изведени в практиката на ВАС относно непридружените непълнолетни. В Решение № 10501/29.10.2025 г. по адм. дело № 8253/2025 г., V отделение, ВАС приема за съществено нарушение липсата на социален работник при изслушването на непридружено дете и подчертава, че участието на адвокат не замества самостоятелната функция на социалния работник при преценката на най-добрия интерес на детето. В настоящото повторно производство именно този порок е отстранен.

Следователно оспореното Решение № 5446/20.11.2025 г. не е постановено в противоречие с влязлото в сила Решение № 24767/18.07.2025 г. по смисъла на чл. 177, ал. 2 АПК.

Неоснователни са и доводите за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 6а ЗУБ при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето, като преценката му се извършва в съответствие със Закона за закрила на детето. Този принцип има основополагащо значение при производствата с участие на непридружени малолетни и непълнолетни, както последователно приема и ВАС.

В случая административният орган не е пренебрегнал това задължение. На жалбоподателя е била осигурена възможност да бъде лично изслушан, да изложи всички обстоятелства от значение за личното си положение, да бъде подпомаган от процесуален представител и социален работник и да представи доказателства. Изискана е социална оценка, която е обсъдена в административния акт.

Неоснователно е и възражението, че административният орган е следвало безусловно да кредитира всички твърдения на жалбоподателя на основание чл. 75, ал. 3 ЗУБ.

Посочената разпоредба предвижда, че неподкрепените с доказателства твърдения се приемат за достоверни, когато молителят е положил усилия да обоснове молбата си, дал е задоволително обяснение за липсата на доказателства и изявленията му са преценени като непротиворечиви и достоверни. Следователно законът не установява необорима презумпция за достоверност на всяко твърдение, а поставя приложението на принципа на съмнението в полза на молителя в зависимост и от вътрешната последователност и достоверност на изложената бежанска история.

В конкретния случай административният орган е установил съществени несъответствия между първото и повторното интервю относно продължителността на пребиваването извън С., престоя в С. А., начина на влизане в тази държава, притежаването на документ за самоличност, момента и непосредствените причини за напускане на С. и контрола върху населените места, в които жалбоподателят и неговото семейство са пребивавали. Тези противоречия се отнасят до съществени, а не до периферни елементи на бежанската история и не са обяснени по начин, който да налага приемането им за несъществени.

По отношение на представения документ, наименован „Официална справка“, от 03.09.2025 г.

съдът намира, че независимо от изложените от административния орган съображения относно неговата форма и произход, дори съдържащите се в него данни да бъдат взети предвид, те не установяват индивидуално преследване или тежко посегателство спрямо жалбоподателя. Документът съдържа преди всичко общи сведения за сигурността в района на М., за наличието на мини и остатъчни боеприпаси, разрушени сгради и проблеми с обществените услуги. Тези обстоятелства са относими към общата преценка по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, но не доказват сами по себе си наличието на предпоставките за предоставяне на международна закрила.

По отношение на статута на бежанец съдът споделя извода на административния орган.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Преследването следва да представлява нарушение на основни права или съвкупност от действия, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост.

От бежанската история не се установяват такива обстоятелства.

Жалбоподателят не твърди да е бил арестуван, осъждан или лично заплашван. Не е членувал в политическа партия или организация, не е участвал във въоръжено формирование и не е имал проблеми поради своята арабска етническа принадлежност или поради изповядваната мюсюлманска сунитска религия. Не се установява спрямо него да са извършвани действия по чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ.

Неоснователно е и позоваването на бъдеща военна мобилизация.

Чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ свързва отказа от военна служба с преследване, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1–3 ЗУБ. Подобни конкретни факти в настоящия случай не са заявени.

Наред с това актуалната информация за С. сочи, че след смяната на режима преходната администрация е обявила премахване на задължителната наборна военна служба и формиране на армия на доброволен принцип, освен при извънредни ситуации. Поради това заявеното общо опасение, че след навършване на пълнолетие жалбоподателят задължително ще бъде мобилизиран, не се подкрепя от актуалната информация относно района под контрола на преходното правителство.

Не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

По делото не са установени обстоятелства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. Жалбоподателят не е осъждан на смърт, не твърди да е бил подлаган на изтезание, нечовешко или унизително отношение и не сочи конкретен субект, който при завръщането му би го изложил на подобно посегателство.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ съдът съобрази както представените по делото справки, така и актуалната информация относно провинция И..

В Решение по дело С-465/07, Е., Съдът на Европейския съюз приема, че за приложението на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива не е необходимо молителят винаги да доказва, че е специфична цел поради присъщи на личното му положение характеристики. Реална опасност може по изключение да бъде установена и когато степента на безогледно насилие е достигнала толкова високо ниво, че цивилно лице би било изложено на тежка и лична заплаха само поради присъствието си в съответната държава или регион. Същевременно колкото повече лични фактори увеличават риска за конкретния молител, толкова по-ниско може да бъде необходимото общо ниво на безогледно насилие. Понятието „вътрешен въоръжен конфликт“ се тълкува автономно за целите на международната закрила съгласно Решение по дело С-285/12, Diakité.

Актуалната практика на ВАС следва същите критерии. В Решение № 7101/24.06.2026 г. по адм. дело № 4953/2026 г., IV отделение, е оставено в сила решение на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на сирийски гражданин, като ВАС приема, че сложната и несигурна обстановка в С. не е достатъчна сама по себе си за извод за безогледно насилие с необходимата интензивност по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Сходно е разрешението в Решение № 6267/11.06.2025 г. по адм. дело № 4919/2025 г., VIII отделение.

По-конкретно за И. актуалните данни не позволяват да се приеме, че степента на безогледно насилие е толкова висока, че всеки цивилен да бъде изложен на реална опасност единствено поради факта на присъствието си там.

В С. G.: С. от декември 2025 г. ЕУАА приема, че няма област в С., в която безогледното насилие да достига високо или изключително високо ниво, а за областите, в които насилието съществува, но не е на високо ниво, са необходими по-съществени индивидуални елементи на риска. Конкретно за И. е прието, че безогледно насилие съществува, но не на високо ниво, като са отчетени намаляващият брой инциденти и цивилни жертви, наред с продължаващия риск от мини и военни остатъци.

Последният доклад на ЕУАА за сигурността в С. от юли 2026 г. не установява тенденция, която да налага различен извод. За периода 01.10.2025 г. – 31.05.2026 г. в провинция И. са отчетени 71 инцидента със сигурността, като от февруари 2025 г. се наблюдава низходяща тенденция; най-много инциденти са отчетени в районите Al Ma'ra и И.. На национално равнище И. е сред областите с по-нисък брой регистрирани инциденти за същия отчетен период.

Съдът не подценява установената опасност от невзривени боеприпаси, мини и други остатъци от войната. Актуалните източници сочат, че те продължават да ограничават

безопасния достъп до земеделски площи в И. и са довели до смъртни случаи. Това обстоятелство обаче само по себе си не позволява да се приеме, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежко посегателство по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Изисква се преценка както на общата интензивност на насилието, така и на конкретните индивидуални фактори.

По отношение на жалбоподателя не се установяват такива индивидуализиращи обстоятелства с достатъчна тежест. Той не е бил лично преследван или заплашван, не е свързан с политическа или въоръжена структура, не принадлежи към група, спрямо която по делото да е установено специфично насочено насилие, и не са представени данни за конкретна заплаха спрямо неговата личност.

Съдът следва отделно да обсъди представените в съдебното производство смъртни актове на родителите на жалбоподателя.

Съдът кредитира документите относно удостоверения в тях факт, че родителите на жалбоподателя са починали на 15.11.2025 г. в М.. Обстоятелството е относимо и следва да бъде взето предвид при цялостната и актуална оценка на личното му положение. Практиката на ВАС приема, че при преценка на необходимостта от международна закрила съдът следва да съобразява и новите факти и обстоятелства относно страната по произход и реалния риск при бъдещо връщане, настъпили в хода на съдебното производство.

Представените смъртни актове обаче не установяват причината за смъртта на родителите. По-конкретно от тях не се установява, че смъртта е настъпила вследствие на избухване на невзривен боеприпас, каквото твърдение жалбоподателят е направил в съдебно заседание. Тази част от заявеното от него не е подкрепена с други доказателства.

Съдът отчита и че смъртта е настъпила на 15.11.2025 г., т.е. след проведеното повторно интервю и изготвянето на социалната оценка и пет дни преди постановяването на административния акт. По делото няма данни това обстоятелство да е било съобщено на административния орган преди издаване на Решение № 5446/20.11.2025 г. Поради това не може да се приеме, че органът съзнателно е пренебрегнал известен му факт или че поради него не е изпълнил задължителните указания на предходното съдебно решение.

Несъмнено настъпилата смърт на родителите изменя един от фактическите елементи, върху които е основана преценката за семейната среда. Това обаче не води автоматично до възникване на материално право на международна закрила.

Принципът за най-добрия интерес на детето по чл. 6а ЗУБ има първостепенно значение при приложението на закона, но не представлява самостоятелно основание за предоставяне на статут извън материалноправните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. В противен случай законовият фактически състав на международната закрила би бил разширен извън предвидените от националното право и Директива 2011/95/ЕС основания.

Съдът отчита още, че жалбоподателят е [дата на раждане] и към момента на административното производство е бил непълнолетен, поради което спрямо него правилно са били приложени засилените процесуални гаранции за дете. Към момента на постановяване на настоящото съдебно решение той е навършил пълнолетие. Това обстоятелство не заличава значението на гаранциите, които е следвало да получи като дете и които в повторното административно производство са му били предоставени, но е относимо към актуалната преценка на неговото лично положение при евентуално връщане.

Не се установява и твърдението на жалбоподателя, че след смъртта на родителите си не разполага с никакви семейни връзки в С.. От неговите собствени изявления в административното производство се установява наличие на братя и сестра, пребиваващи в държавата по произход. Последващото общо изявление пред съда, че няма роднини, не се подкрепя от доказателства и противоречи на по-рано изложеното от самия него.

По тези съображения смъртта на родителите, макар да представлява тежко лично събитие и да е относимо към оценката на положението на жалбоподателя, не установява сама по себе си реален риск от смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унижително отношение или от тежка заплаха вследствие на безогледно насилие.

Не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 8 ЗУБ.

Според последователната практика на ВАС под „други причини от хуманитарен характер“ не се разбира всяко неблагоприятно житейско или семейно обстоятелство, а такива обстоятелства, които разкриват при връщане реален риск от посегателство върху личността, сравним по интензивност с посегателствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Това е прието и в Решение № 5453/27.05.2025 г. по адм. дело № 4231/2025 г. на ВАС.

В настоящия случай не са установени такива допълнителни обстоятелства. Не са представени данни за тежко заболяване, особени физически или психически потребности, невъзможност за самостоятелно функциониране или други конкретни фактори, които в съвкупност със ситуацията в държавата по произход да обосновават реална опасност с необходимата интензивност.

Не се установяват и основания да се приеме, че връщането на жалбоподателя би било в противоречие с принципа non-refoulement по чл. 4, ал. 3 ЗУБ. Законът забранява връщане на лице на територия, където животът или свободата му са застрашени по релевантните признаци или където би било изложено на изтезание, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне. Такава конкретна опасност по отношение на жалбоподателя не е установена.

Съдът намира, че административният орган е изпълнил задължението си по чл. 75, ал. 2 ЗУБ да прецени относимите факти, декларации и документи, свързани с личното положение на молителя и държавата му по произход. В повторното производство са отстранени процесуалните нарушения, обусловили отмяната на предходния отказ, а изводите за липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ съответстват на установените

факти и на актуалната информация относно страната по произход.

При извършената служебна проверка по чл. 168, ал. 1 АПК съдът не установи основания за нищожност или отмяна на оспорения административен акт. Решението е издадено от компетентен орган, в предвидената форма, след изпълнение на задължителните указания, дадени с предходното съдебно решение, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел. Поради това жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 60 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А., гражданин на Сирийската арабска република, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 5446/20.11.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: